

FELSŐ-ZEMPLÉN

TARSADALMI HETILAP.

MEGJELEN MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

SZERKESZTŐSÉG:
Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: **Kossuth Lajos-utca 34. szám.**

ELŐFIZETÉSI DÍJ: Egész évre 8 kor, fél évre 4 kor, negyed évre 2 kor. — Egyes szám ára 20 fl. —

Kéziratok nem adtnak vissza. Bérmantolten levelek nem fogadtnak el. — Nyilt-tér soronként 40 fl. —

KIADÓHIVATAL:
Hova az előfizetések, hirdetések és nyilt-tér díjak küldendő: **Landesman B. könyvnyomdája.**

Elégedetlen emberek.

Tavaszkok jönnek, tavaszok mennek. Évről-évre csak a természet ujhodik meg, csak a lombfakadó fákon hasad ki a bimbó, csak az illatos szabadban van valami főszege harmónia. Az ideális emberek lelkében újra elevenné lesz a rajongó szeretet, csak a melankólikus halandót tartja örökös egyhangúságban a panaszkodás.

Régen nem volt olyan szomorú a tavasz, mint az idej. Az emberek lelkén ott zibbaszt a reménytelenség. Curtiust várja mindenki, aki az emberek reménységét összeforessza. Mint valami fojtó levegő, ott ül szívkön a bizonytalanság, csak a természet élete indul pezsgő mozgásba, az emberek lassankint elernyednek a várakozásban és a kenyérkereső egzisztenciák romlásán szinte elvesztjük életkedvünket.

Szomorú jelek ezek. Az ember életében a remény az a lelki kincs: mely a jövőt célozza. A remény az, mely annyiak családi életét szabályozza, pallérozza s csiszolja. A remény az: mely önbizalmat önt a munkás ember lelkébe és hitet vés a szomorú napokban is.

Manapság mindenki egy-egy temetőnek nézi a közéletet. Mintha Saphir mondása volna felírva az emberek lelkében, aki azt mondta:

»Az ember egész élete temetés. 12-ik életével eltemeti viruló, mosolygó gyermekkorát, 18-ik évével rózsás ifjúságát, 20-ik évével első szerelmét, 30-czal az emberiségbe vetett hitét, 40-ik évével reményeit,

50-nel vágyait, 60 után lassankint mind az öt érzéket és így temeti folyton önmagát — a koporsóig.«

Ennek az elégedetlenségnek ugyan ki az oka? Mi önmagunk! Reményeket táplálunk, tulsok reményeket. Ha aztán nem teljesednek, lemondunk reményeinkről. Iparpártoló, védő egyesületeket alapítunk, lelkesülten ligát szervezünk s mihelyt egy öltözet ruhát csináltatunk, angol posztóából akarjuk készíttetni. Szónokolunk tulsok, egyik-másik kiraktároz olyan szóvirágokat, hogy nyomában ugy érezzük, mintha a jövő vetett rózsája volna.

Az eredmény mégis az, hogy a panaszkodások évről-évre jelentkeznek. Akár az iparos, akár a kereskedő életét vizsgáljuk, úgy találjuk, hogy mindegyiké ijesztő, szomorú és nehéz.

Panaszkodik a földműves, aki szereti a földet s mégis kivándorol, panaszkodik a hivatalnok, aki úr és mégis alacsonyabbnak érzi magát a legutolsó gépnél, panaszkodik a művész, mikor a műzlsés fejlett s a muzsa templomai csődöt mondanak, és panaszkodik mindenki, aki a kenyérharcban szerepet tölt be. Vajjon mi ennek az oka? Az ország mai helyzete? Kétségkívül egy államnak legelső feltétele, hogy államformája rendezett, parlament életre normális és életképes tényező, az állami élet üdvös és akaratérős, munkás irányítója legyen.

Minden politikától menten ítélkezve a mai helyzetről, az ez egyszer bizonyos, hogy a mai elégedetlenségnek az emberek tömege, az osztársadalom az oka: az a társadalom,

amely tulsok sokra vágyakozik, aki tuligényes és nem tud lemondani a vágyakról.

A szükség nemcsak relatív, hanem oly elasztikus fogalom, hogy a legelőtöbb dolgokra alkalmazható. Már Sokrates mondotta, hogy: »Az a legboldogabb ember, aki a legkevesebb beéri.«

Ma olyan a helyzet, hogy a kis ember versenyez a nagyokkal, a hivatalnok versenyez a nagybirtokossal és amikor elmerül, úgy tesz, mint a szláv közmondás tartja, hogy: »Aki fuldoklik, az a beretvába is kapaszkodik.« — A múlt század elején a Bethlenek, Révayak, vagy Hallereket két felöltövel, négy inggel és 50 forinttal küldték egy félévi külföldi tanfolyamra — a mágánas szülők, ma egy mester ember szintaksziba készülő fia is gunyos arcot vázna ez utraivalóra. Lehet-e csodálni, hogy a kvalifikált adósságcsinálóból felcseperedett hivatalnok élvágyának kielégítéseért nem riad vissza a közvagon szentségtelen érintésétől sem. Rómában a közvagon elfecsérlőit felnégyelték, ma költséges tanintézetekben neveljük s Illaván vagy Szamosújváron a szegény nép keresményével hizlaljuk őket.

Az emberi kebel olyan, mint a szívacs, sőt talán még rosszabb, mert sehogy sem telik be vágygyal, minden vágy magában hordja a másiknak a csiráját, minden kielégített vágy újat szül.

A vágnak ki nem elégítése aztán növeli az elégedetlenek számát, akik reményeiket is elvesztik. Szomorú jelenségek ezek nagyon, pedig csak rajtuk áll, hogy mindezek megváltozzék.

TÁRCSA.

Az utolsó Ónody.

Istenben boldogult László királyunk, e néven negyedik a magyar törtélemben, egyszer megtette azt a trefát, hogy minden aranybulla és minden királyi dekrétumok ellenére az Ónody nemzetségnek adá az egész kerek Ungvármegyét, non in honorem, sed in praemium, szabispáni joggal.

Ilyenképen lettek az Ónodyak az első törvényhatósági joggal bíró comes-ek e hazában. S azóta minden királyi jogára alatt felüti a fejét egy-egy Ónody gróf és minden korból található a ránk maradt decretum maior-okon egy-egy Ónody scitur-ja, hattyus cimerű billoga, aki mint igaz báró vett részt a királyi tanácsában. Széles ez országban valahány vitézi tetteről, földesuri hatalmaskodásról, nagyuri bolongombáról vagy pikáns történetről száll a krónika, az Ónodyakkal találkoznak ott is. Benne volt már az a vérükben, abban az erős, brutális kékvérben és örökldött át apáról fura.

S ahogyan nőtt a vérükben a hatalmaskodás vágya, úgy csökkent a dominium. Minden egyes Ónody kivette a részét benne, hogy elpocskoljon egy-két jobbágy falut. Hatalmas darabka föld lehetett az Ónody-jóság, mert négyszáz esztendőn át kerek számban hetven

Ónody-sarjadék igyekezett rajta, hogy a nyakát szegjék. Ennek a terebélyes és fényes családfának volt az utolsó rügye Ónody Bódog gróf, Ónody Pál és báró Apuaviva Zsuzsanna fia, a kinek az őseitől öröklött tradícióval, azalatt a hét év alatt, a melyet a 10-es dragonyosoknál szolgált, sikerült végkép ráköltetni a még maradt három falut, Ócskát, Porondot és Törökvárt egy kis vöröshaju bécsi színezőre.

Mikor aztán az ősei lepattogzott olajfestsítésű arcképein kívül nem volt már a régi jusból semmi egyebe, mint egy kis vedlett vakolatu téglaháza (a melyben valamikor az apja tisztartója lakott) odahaza Ungban, akkor az utolsó Ónody lecsapta a főhadnagyi kardbujtját, hazajött abba a téglaházba s elkezdett öregedni. Vele örögedett József is, a hajdani legénye. Az elkísérte »haza.«

Zárkózott, unalmas, szürke életet éltek. Bódog gróf felagatta a szobája falán a család régi, elárvult fegyvereit, meg az őseinek képét és nem törődött továbbra semmivel. Nem tudott lealázkodni annyira, hogy valami existenciát teremtsen. Egy Ónody gróf, aki megyei számvevő, vagy legfeljebb tanfelügyelő! Fellázadt benne ez ellen a gondolat ellen az Ónodyak kékvéré, hatszázados dolyfe: — aki ezt a nevet viseli, az csak nagyur lehet, vagy semmi. Inkább nézegette napestig az ősei képét. Leült közéjük és elvértelte a gögös lelkét valamely

kétszáz év előtt elhalt úkapja páncéljával. Végtere közönyössé vált minden más iránt. Beleszökken a szemébe az ősei régi dicsőségének ragyogása és attól a hazajáró fénytől nem látott meg más egyebet, mint azokat a rozsdás kardokat és megbarnult képeket.

Hanem azért a rossz szabásu nadrágjával, divatjából kiment, zöldbejásztó gérokájával is megmaradt Ónodynak. Szikár, feszes alakja, fakó arcából kivillgoló szürke szeme és mozdulatainak grációzus, ideges félzségsége reá vallott az egykori nagy urra.

S amig az utolsó Ónody némán, apathikusan sűtkézezett az ősei képeről reá sugárzó fénykévében, addig az öreg József rendszeren dörmögve tisztogatta kopott, ócska libériájának megvörösödött nikkalgombjain a fehérhattyus Ónody-cimert. — Berozsásodott a cimerünk, be. Hej, másképp volt ez, nem is olyan régen. Amikor az őcskai kastélyban, amelyik most a Glücker uraságé, a Bódog gróf százszorszép Kristina hűgának ültük a lakodalmit...

Fájt az öreg lelkének nagyon, ha az urai régi dicsősége jutott az eszébe. S fájt neki szörnyen, ha gunyolódta, ha kicsinylették őket. Pedig még az a szeplős mézszároslegény is laposlat sandított, a mikor az öreg József vitte haza a mindennapos egyfont úrhúst.

Hanem az öreg titkolta Bódog gróf előtt. Hadd higye az csak, hogy az Ónodyak régi fé-

10 koronát

takarít meg mindenki, aki öltönyeit REICH ADOLF férfi-szabónál Nagymihályon készítteti. Mérték után a legnagyobb választék a z a i és külföldi valódi g y a p j u s z ö v e t e k b e n . Legujabb divatu szabás. — Megrendelések a legrövidebb idő alatt pontosan eszközöltenek.

Lapunk mai száma 4 oldalra terjed.

Üzlet megnagyobbítás.

STEINDLER ETELKA

— uri- és női-divatáruháza Nagymihály. —

A főváros mintájára berendezett divatüzletében elő-állított munkák és dús választéku raktára folytán a legkényesebb izlésnek is képes megfelelni, úgy hogy ma már bármely nagyvárosi czéggel bizvást felveheti a versenyt.

FIGYELEMRE MÉLTÓ! Eredeti modellek angol és párisi női kalapokban és sportsapkákban, női fehérmertlek, jouponok, kötények, zsebkendők, ujszülött kelengyék, se-lyemdiszek, csipkék, gouvre fodrok, övek, ridicülök, női gallérok, nyakkendő ujdonságok, még eddig nem létezett választékban. — Valódi amerikai fűzők, pécsi keztyű különlegességek dús választékban, állandó nagy raktár férfifehérmertlekben és piperecikkekben. — Minden vevő, aki 10 korona bevásárlást eszközöl, ingyen kap egy művészesen kidolgozott arczkép nagyítást.

Szíves támogatásért esd

STEINDLER ETELKA divatáruháza Nagymihály.

Meghívó.

A lasztoméri fogyasztási szövetkezet

1906. április hó 8-án délután 3 órakor

évi rendes közgyűlését

tartja, melyre a tagok az alapszabályok 23-ik §-a értelmében meghívottnak.

NAPIREND:

1. A múlt évi üzleteredményről szóló jelentések tárgyalása.
  2. A zárszámadások megvizsgálása és a felmentvény megadása.
  3. A mérleg megállapítása.
  4. A tiszta jövedelemről való rendelkezés.
  5. Az igazgatóság kiegészítése.
  6. Netaláni indítványok.
- Lasztomér, 1906. április hó 3-án.

Az igazgatóság.

GOLDSTEIN JAKAB

templom- és szobafestő

Nagymihály., Andrassy Dénes-utca 11. szám.

Elfogad mindennemű

festői és tapétázó munkát

valamint ablak- és ajtó-mázolást, czimfestést és minden e szakba vágó munkákat izléses, modern kivitelben és jutányos á r a k mellett.

Festékkereskedésben

mindennemű borostyánkő-máz szobapadlók fényes és tartós befestésére, száraz- és olajfestékek, firneisz, terpentín, lakk, ecset arany- és ezüst-bronz, ugyszintén mindennemű festék-különlegességek nagy választékban jutányosan beszerezhető.

Goldfinger József és Henrik

NAGYMIHÁLY., Kossuth Lajos-utca 7. szám.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönséget tisztelettel értesíteni, hogy egy

guvrirozó-gép

beszerzése által azon kellemes helyzetbe jutottunk, mindennemű guvrirozó munkákat a legjutányosabb árak mellett gyorsan és pontosan eszközölhetni.

Guvrirozáshoz szükséges összes anyagok a legjutányosabban nálunk kaphatók.

A nagyérdemű közönség szíves támogatását kéri

kiváló tisztelettel

Goldfinger József és Henrik.

1-10

Vezérszó: Minden darab szappan a Schicht névvel, tiszta és ment káros alkatrészekből.

Schicht-szappan!

(Szarvas vagy kulosszappan)

a legjobb és használatban a legolesőbb, minden ruhanemű és mosási módszer részére

Jótállás: 25.000 koronát fizet Schicht György cég Aussigban, a ki bebizonyítja, hogy szappana a „Schicht“ névvel káros keveréket tartalmaz.

CLAYTON & SHUTTLEWORTH LTD
Budapest, Váost-körút 66,
Által a legjutányosabb árak mellett ajánlatosnak:
Locomobil és gőzcséplőgépek,
szalmakaszalozók, járgény-csaplógépek, léhera-csaplók, tisztító-rosták, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek, szénagyújtók, boronák, sorvetőgépek, Planet jr. kapálók, szecakavágók, répvágók, kukorica-morzsolók, darálók, őrlőmalmok, egytemes szőlő-ekék, 2- és 3-vasu ekék és minden egyéb gazdasági gépek.